

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2007-2008

6 maart 2008

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR ONDERWIJS, VORMING, WETENSCHAP EN INNOVATIE

INHOUD

Vraag om uitleg van mevrouw An Michiels tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de benaming van 'master in de industriële wetenschappen' en de gevolgen hiervan voor de internationale herkenbaarheid van de opleiding tot industrieel ingenieur	1
Vraag om uitleg van mevrouw Laurence Libert tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de oprichting van een master in de ergotherapeutische wetenschappen	2
Vraag om uitleg van mevrouw An Michiels tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de ouderbetrokkenheid bij de schoolloopbaan van hun kinderen en de mogelijke invoering van een engagementsverklaring	3
Vraag om uitleg van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de inspectie van collectief huisonderwijs in Voeren	5

Voorzitter: mevrouw Monica Van Kerrebroeck

Vraag om uitleg van mevrouw An Michiels tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de benaming van 'master in de industriële wetenschappen' en de gevolgen hiervan voor de internationale herkenbaarheid van de opleiding tot industrieel ingenieur

De voorzitter: Mevrouw Michiels heeft het woord.

Mevrouw An Michiels: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, op 22 juni 2007 heeft de Vlaamse Regering het besluit goedgekeurd tot vaststelling van de lijst van bachelor- en masteropleidingen en afstudeerrichtingen binnen een masteropleiding met bijkomende titel. In het besluit werd ook gesteld dat degene die gerechtigd is de titel van master te voeren, ook de titel, vermeld in de lijst, mag voeren als hij of zij de desbetreffende opleiding of afstudeerrichting heeft voltooid.

De omvangrijke bijlage van het besluit leert ons dat bijvoorbeeld een master in de toegepaste economische wetenschappen, handelsingenieur de titel van handelsingenieur mag voeren, een master in de ingenieurswetenschappen die van burgerlijk ingenieur en een master in de bio-ingenieurswetenschappen die van bio-ingenieur. Hierbij blijft dus niet alleen in de titel, maar ook in de aanduiding van de graad en kwalificatie duidelijk dat het om een ingenieursopleiding gaat, wat zowel nationaal als internationaal gezien niet onbelangrijk is voor de herkenning van de opleidingen.

Voor de industrieel ingenieurs ligt de zaak enigszins anders. Zij mogen volgens het besluit wel nog de titel van industrieel ingenieur gebruiken eens zij de opleiding voltooid hebben, maar in de aanduiding van de graad en kwalificatie van hun opleiding vervalt elke verwijzing naar een ingenieursopleiding. Zij worden immers gekwalificeerd als master in de industriële wetenschappen of als master in de biowetenschappen, waarbij dus elke verwijzing naar het feit dat het om een ingenieursopleiding gaat, ontbreekt.

Dat zorgt voor enige ongerustheid bij ingenieursverenigingen, die vrezen dat de benaming 'industrieel ingenieur' op termijn helemaal zal verdwijnen, waardoor deze studies niet alleen minder aantrekkelijk dreigen te worden voor heel wat studenten, maar bovendien veel minder herkenbaar zullen zijn voor het bedrijfsleven, zowel nationaal als internationaal.

De ingenieursverenigingen verwijzen naar de situatie aan de andere kant van de taalgrens. Daar werd bij de

nieuwe benaming duidelijk gekozen voor de nationale en internationale herkenbaarheid van de studies. In de nieuwe benaming werd de titel van industrieel ingenieur dan ook duidelijk opgenomen. Men spreekt daar van 'master en sciences de l'ingénieur industriel'.

Mijnheer de minister, bent u op de hoogte van de vrees dat de nieuwe benaming van master in de industriële wetenschappen zal leiden tot een verminderde herkenbaarheid van deze ingenieursopleiding? Bent u bereid om ook in de aanduiding van de graad en kwalificatie van deze studies duidelijk te maken dat het om een ingenieursopleiding gaat?

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Mevrouw de voorzitter, collega's, uw vraag verwondert mij enigszins, en wel om twee redenen. Om te beginnen hebben de hogescholen bij de omvorming van de opleidingen naar de bachelor-masterstructuur zelf de benaming van de graad en de kwalificatie 'master in de industriële wetenschappen' voorgesteld. Die benaming is dus niet door de overheid opgelegd of bepaald.

Bovendien wordt de titel 'industrieel ingenieur' op het diploma zelf vermeld. Het besluit van de Vlaamse Regering van 11 juni 2004 over de vorm en de inhoud van het diploma en het diplomasupplement bepaalt immers dat het diploma de titel vermeldt die mag gevoerd worden overeenkomstig artikel 25 van het Structuurdecreet. En dat artikel verwijst, naast de algemene titels van bachelor en master, heel duidelijk ook naar de specifieke titels die met bepaalde opleidingen zijn verbonden.

Inzake herkenbaarheid zie ik dus niet meteen een probleem. Voor het behoud van een duidelijk profiel voor de industrieel ingenieurs is het misschien zelfs aan te raden dat er geen verwarring kan ontstaan met de ingenieurswetenschappen, die burgerlijk ingenieurs afleveren. Mocht men dat toch anders ervaren, dan voorziet het Structuurdecreet wel in een procedure voor het behandelen van aanvragen om naamswijziging. Het is de Erkenningscommissie die dergelijke aanvragen beoordeelt en de criteria die zij daarbij hanteert, zijn eveneens in het Structuurdecreet opgenomen.

De voorzitter: Mevrouw Michiels heeft het woord.

Mevrouw An Michiels: Ik dank u voor het antwoord, dat me een en ander duidelijk maakt. Wel vraag ik me af of die mensen u al hebben gecontacteerd met de mededeling dat er zich een probleem stelt.

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Ik ben daar niet helemaal zeker van. Ik denk het niet, want ik zie geen enkele aanduiding daarvan in mijn dossier en kan me daarover ook niets herinneren. Maar zeker ben ik niet. Het zou dus kunnen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Laurence Libert tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de oprichting van een master in de ergotherapeutische wetenschappen

De voorzitter: Mevrouw Libert heeft het woord.

Mevrouw Laurence Libert: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, vanuit het veld rijst de vraag naar de oprichting van een master in de ergotherapeutische wetenschap die aansluit op de reeds verworven competenties van de bachelor en hem of haar de nodige wetenschappelijke armslag en ondersteuning geeft. Er wordt gepleit voor een kwalitatief hoogstaande, unieke en associatieoverschrijdende opleiding in Vlaanderen.

In het visitatierapport van de Vlaamse ergo-opleidingen in 2004 staat tevens deze aanbeveling: "Echt deelnemen aan wetenschappelijk onderzoek is pas mogelijk als er ook werk wordt gemaakt van een masteropleiding in de ergotherapie. Dit zou niet alleen de doorstroommogelijkheid creëren voor afgestudeerden, maar het zou tevens een middel zijn om de basisopleiding mee naar een hoger niveau op te trekken."

Vandaag zijn er op de klinische werkvloer ruim 5000 ergotherapeuten. En er zijn 1200 studenten ergotherapie. In de pers konden we ondertussen de aanbevelingen van de commissie-Soete over de rationalisering in het hoger onderwijs lezen. Er heerst echter grote bezorgdheid, want men vreest dat er voor langere tijd een programmatiestop voor nieuwe opleidingen in het hoger onderwijs is ingevoerd en aldus de vraag naar hooggekwalificeerde werkrachten in de sector niet zal kunnen worden ingevuld.

Omdat steeds meer vraag naar werknemers voor de zorgsector ontstaat, had ik graag van de minister een antwoord gehad op de volgende vragen. Bent u op de hoogte van de aanbeveling van het visitatierapport van de Vlaamse ergo-opleidingen in 2004? Kan u de nood aan een masteropleiding in de ergotherapie bevestigen? Werd reeds overleg gepleegd over de oprichting van een masteropleiding ergotherapie met de sector en/of onderwijsinstellingen? Wat is de stand van zaken? Is er in het Vlaams hoger onderwijs plaats voor een masteropleiding ergotherapie, al dan niet in een associatieoverschrijdend model?

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Mevrouw de voorzitter, collega's, ik ben inderdaad op de hoogte van de aanbevelingen in het visitatierapport en van het opzet om over de associaties heen een masteropleiding in de ergotherapie in te richten. In 2005 al heeft het Vlaams Ergotherapeutenverbond mij over de plannen ter zake ingelicht. In het antwoord dat ik toen heb gegeven, heb ik gewezen op de procedures inzake de programmatie van nieuwe opleidingen in het hoger onderwijs zoals die zijn vastgelegd in het Structuurdecreet van 2003: het zijn de hogescholen of de universiteiten die het initiatief nemen voor het aanvragen van een nieuwe opleiding. Ze kunnen die daadwerkelijk inrichten als de aanvraag met succes de macrodoelmatigheidstoets bij de Erkenningscommissie én de toets nieuwe opleidingen bij de Nederlands-Vlaamse Accreditatieorganisatie (NVAO) heeft doorlopen en daarna ook formeel door de Vlaamse Regering als nieuwe opleiding is erkend.

Eigenlijk moet ik in mijn antwoord op uw eerste en uw derde vraag ook naar die procedure verwijzen: zo lang er geen dossier is ingediend – wat meteen een antwoord op uw tweede vraag is – en de procedure dus nog niet loopt, kan ik mij moeilijk uitspreken over de noodzaak van zo'n opleiding of bevestigen dat daar in ons hoger onderwijs al dan niet plaats voor is. Dat zijn nu immers net de kwesties die centraal staan in het oordeel over de macrodoelmatigheid, en dat oordeel moet de Erkenningscommissie uitbrengen. Ik wil die rolverdeling graag respecteren.

De vraag die u niet expliciet hebt gesteld maar die uiteraard wel leeft, is in welke mate de tijdelijke programmatiestop de plannen voor de nieuwe opleiding doorkruist. Het Vlaams Ergotherapeutenverbond en de verschillende associaties zouden nu ongeveer rond zijn met hun dossier. Ze zouden het binnenkort bij de Erkenningscommissie indienen. De voorzitter van het Ergotherapeutenverbond heeft mij vorige maand een brief gestuurd waarin hij voor de master in de ergotherapie een uitzondering op de programmatiestop bepleit. Ik heb al laten weten dat ik vrees daar niet op te kunnen ingaan.

De tijdelijke programmatiestop, die inhoudt dat pas in 2010 aanvragen voor nieuwe opleidingen kunnen worden ingediend en dan mits een gunstig procedureverloop pas in het academiejaar 2011-2012 van start kunnen gaan, is immers een uitdrukkelijke aanbeveling van een ministeriële commissie van gezaghebbende vertegenwoordigers van hogescholen, universiteiten en associaties. Het voorstel komt met andere woorden vanuit de hogeronderwijssector zelf, met de bedoeling om bij te dragen tot het scheppen van een sereen klimaat voor een doorgedreven rationalisatie in ons hoger onderwijs. Als minister kan ik een dergelijk voorstel, dat getuigt van de ernst waarmee de sector de rationalisatie wil aanpakken,

alleen maar ondersteunen. De commissie heeft overigens bewust gekozen voor een algemene programmatiestop, zonder in uitzonderingen te voorzien voor dit of gene concrete dossier; ook als dat betekent dat een aantal intrinsiek waardevolle dossiers daardoor pas later in behandeling genomen kan worden.

De tijdelijke programmatiestop betekent uiteraard niet dat ondertussen niet verder kan worden gewerkt aan de voorbereiding van de dossiers. De ervaring leert dat het indienen van een dossier voor de macrodoelmatigheidstoets en de toets nieuwe opleiding een grondige voorbereiding vergt; eens goedgekeurd blijkt de daadwerkelijke inrichting van een nieuwe opleiding veelal ook ingrijpender dan men aanvankelijk had gedacht. De extra tijd die men gedwongen wordt te nemen, kan in die zin wellicht toch nuttig worden aangewend.

De voorzitter: Mevrouw Libert heeft het woord.

Mevrouw Laurence Libert: Mijnheer de minister, ik betreur uw antwoord omdat u een kans laat liggen. Onze samenleving vergrijsst en de grote vraag naar ergotherapeuten zal alleen maar toenemen. Hun specifieke vraag zal ook alleen maar toenemen. Het lijkt me alleen maar logisch dat zij nog beter en meer geschoold worden. De vraag naar een master is gerechtvaardigd.

De commissie-Soete heeft haar rapport over de rationalisatie klaar. We staan allemaal achter het rapport, maar ik vind het erg jammer dat er geen uitzondering mogelijk is. Ik vraag me af of het rapport-Soete een algemeen beeld wou geven en niet aan uitzonderingen heeft gedacht. Een heel specifieke en acute vraag van de markt moet toch kunnen worden beantwoord?

Minister Frank Vandenbroucke: Ik begrijp u volkomen. Ik moet neutraal blijven, maar ik vind het bijzonder zinvol dat de ergotherapeuten dat initiatief proberen te nemen. Daar valt heel veel voor te zeggen. Daarmee begeef ik me al een beetje buiten mijn boekje. Maar een programmatiestop zal natuurlijk altijd botsen op dit soort bezwaren.

Er zullen altijd wel gemotiveerde vragen opduiken. Als de commissie-Soete een programmatiestop vraagt, moeten we die algemeen invoeren, zonder uitzonderingen. Anders zijn we vertrokken voor een hele reeks aanvragen. Als ik de commissie-Soete au sérieux neem, kan ik niet anders dan dit antwoord geven.

Mevrouw Laurence Libert: Ik kan u wel volgen, mijnheer de minister, maar bij mijn weten is het rapport-Soete een aanbeveling en moet het hier nog besproken worden.

De voorzitter: Het rapport wordt volgende week donderdag 13 maart besproken.

Mevrouw Laurence Libert: Het is misschien jammer dat de vraag voor de bespreking komt. We hadden de twee misschien beter samen besproken.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw An Michiels tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de ouderbetrokkenheid bij de schoolloopbaan van hun kinderen en de mogelijke invoering van een engagementsverklaring

De voorzitter: Mevrouw Michiels heeft het woord.

Mevrouw An Michiels: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, u bent hier al verschillende keren ondervraagd over de mogelijke invoering van een engagementsverklaring voor ouders. Deze engagementsverklaring werd een eerste maal vernoemd als besluit van de rondetafelconferentie, opgericht in Brussel na de sluiting van het Heilig-Hartcollege in Ganshoren.

Zowat iedereen in deze commissie is het er intussen over eens dat het belangrijk is dat ook ouders hun verantwoordelijkheid opnemen in de schoolloopbaan van hun kinderen. Het gaat niet langer op om deze verantwoordelijkheid enkel aan de scholen toe te kennen, men wordt er zich steeds meer van bewust dat de rol van de ouders niet te onderschatten valt.

In Brussel, waar men geconfronteerd wordt met een zeer grote toestroom van anderstalige kinderen in het Nederlandstalig onderwijs, is het – meer nog dan elders – belangrijk dat ook ouders er zich van bewust zijn dat het belangrijk is dat het kind ook buiten de schooluren en -muren in contact komt met het Nederlands. Niet alleen ikzelf, ook verschillende andere collega's hebben dit al meermaals duidelijk gesteld.

Tijdens de bespreking van de beleidsbrief in november 2007 (*Parl. St. Vl. Parl. 2007-08, nr. 15/6-H*) stelde u nog heel duidelijk dat dergelijke verklaring zeker in Brussel nuttig zou zijn, maar dat u het niet zag zitten om die in heel Vlaanderen in te voeren, ook al waren twee of drie commissieleden vragende partij, omdat de leerplicht een verplichting is waarbij ouders niet te kiezen hebben. In Brussel kunnen zij kiezen tussen Nederlands- en Franstalige scholen, in Vlaanderen niet.

Nu lees ik in de conceptnota, die op woensdag 23 januari 2008 werd gepubliceerd op uw webstek, dat u voorstelt om Vlaanderenbreed een engagementsverklaring in te voeren tussen scholen en ouders. U wilt dergelijke

verklaring decretaal toevoegen aan de vaste onderdelen van elk schoolreglement, maar u wilt hierover ook advies vragen aan de Vlor (Vlaamse Onderwijsraad).

Waarom kiest u er nu voor om deze verklaring Vlaanderenbreed in te voeren, tegenover enkele maanden geleden? Wanneer denkt u het decretale werk hieromtrent af te krijgen? Als het volgend jaar in de schoolreglementen moet staan, wordt het wel tijd om ermee verder te doen. Scholen hebben wel wat tijd nodig om hun reglement te (her)schrijven. Is de adviesaanvraag al gericht aan de Vlor? Wanneer verwacht u het advies?

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Mijn antwoord zal vrij kort zijn. U hebt het juist, ik heb me met dit idee eerst en vooral op Brussel georiënteerd, en nu kom ik met een Vlaanderenbreed idee. Ik wil wel uw aandacht vragen voor de inhoud van de discussie.

De idee is eigenlijk ontstaan in de schoot van de rondetafelconferentie over het Nederlandstalig onderwijs in Brussel. U zult zich misschien herinneren dat in het verslag van de conferentie verschillende voorstellen zaten waarvan sommige door mij weerhouden zijn en andere niet. Ik heb hier overigens in de plenaire zitting nog een woordenwisseling gehad met collega's omdat ik niet dat hele rapport onmiddellijk voor mijn rekening nam. Ik werd daar wel van beschuldigd door parlementsleden die het niet met alle voorstellen uit het rapport eens waren.

In een eerste reactie op het rapport heb ik de zaken benadrukt die mij interessant leken. Ik heb daar ondertussen verder over nagedacht. Wat de engagementsverklaring betreft, bijvoorbeeld, heb ik nooit het gevoel gehad dat we een systeem van administratieve boetes voor ouders moesten ontwikkelen voor het niet-nakomen van een engagement voor een school. Dat idee leefde, maar ik vond dat wereldvreemd omdat de verhouding tussen een school-directie en ouders al delicaat genoeg is. Het idee van een engagementsverklaring op zich vond ik wel interessant.

In een eerste fase heb ik vooral de nadruk gelegd op wat dat zou betekenen in Brussel. Ik heb met name nogal sterk benadrukt dat er in Brussel keuzevrijheid is voor ouders tussen scholen van twee gemeenschappen en dat scholen zich daarom niet geremd moeten voelen om een engagement te vragen. In de loop van het debat daarover met mijn medewerkers en met het departement Onderwijs ben ik geëvolueerd naar een andere visie. Als men een engagement genuanceerd invoert, kan dat eigenlijk in heel Vlaanderen. Genuanceerd betekent dat je een onderscheid moet kunnen maken tussen wat dat in Vlaanderen betekent en wat het in Brussel betekent, en dat je scholen en scholengemeenschappen moet toelaten om dat zelf in te vullen.

Het idee is geëvolueerd naar het scheppen van een decretale basis, zodat scholen in hun schoolreglement een aantal bepalingen kunnen opnemen met betrekking tot het engagement dat ze verwachten van ouders. We gaan scholengemeenschappen vragen om daar een beleid rond te ontwikkelen. Scholen kunnen daarbij ook van elkaar leren. We gaan daarvoor overleg plegen met de Vlor, maar we zullen ook aan de lokale overlegplatforms van het basisonderwijs en het secundair onderwijs in Brussel vragen om daarbij een insteek te leveren. Die zal wellicht verschillen van wat men elders doet.

Op die manier ben ik naar een generieke regeling geëvolueerd die je mijns inziens in heel Vlaanderen kunt toepassen. Ik denk overigens dat u daar niet boos over kunt zijn, omdat u daarvoor gepleit hebt. Maar dat bent u ook niet.

Ik wil wel duidelijk maken dat zo'n engagementsverklaring geen uitsluitingsmechanisme van leerlingen mag zijn. Dat heb ik ook heel duidelijk gezegd in de conclusies van de rondetafel. Het moet een positief verhaal zijn, dat met heel wat aspecten van het schoolse leven rekening kan houden, zoals de doelstelling om goed Nederlands te leren. Dit systeem moet ouders het signaal geven dat de scholen bezorgd zijn om hun engagement en dat ze verwachten dat er engagement is.

Daarnaast zeggen wij aan de scholen heel duidelijk dat ze de deuren wijd open moeten zetten voor alle soorten ouders: rijke en arme ouders, ouders met problemen en ouders zonder problemen, ouders die gemakkelijk communiceren en ouders die dat minder vlot doen.

De voorbereiding van de decretale bepalingen rond de engagementsverklaring zijn zo goed als rond. Ik zal een voorontwerp van decreet aan de collega's in de Vlaamse Regering voorleggen in maart. Daarin zal overigens ook de inschrijvingsvoorwaarde voor het lager onderwijs worden geregeld dat men ten minste één jaar kleuteronderwijs moet hebben gevolgd.

Aangezien dit een aangelegenheid is die bij decreet moet worden geregeld, moet de Vlaamse Regering het voorontwerp van decreet principieel goedkeuren alvorens ik het advies van de Vlor kan vragen.

De voorzitter: Mevrouw Michiels heeft het woord.

Mevrouw An Michiels: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik ben inderdaad niet boos, ik ben integendeel heel blij met deze evolutie. Wij vragen dit inderdaad al langer, niet als uitsluitingsmechanisme, maar omdat scholen geen enkel decretale houvast hadden om een dergelijk bijkomend engagement te vragen aan de ouders. In de school waar ik vroeger les gaf, heb ik dat zelf ondervonden. Nu zegt u in een decretale

basis te willen voorzien, zodat die bepalingen rond engagement bij het reglement kan worden gevoegd. Dat is een evolutie in de goede richting.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de inspectie van collectief huisonderwijs in Voeren

De voorzitter: De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, begin jaren negentig werd de Franstalige faciliteitschool in Voeren opgedoekt om te worden overgenomen door een vzw waarvan de financiering nogal onduidelijk was. Waarom dat destijds is gebeurd, is mij nooit helemaal duidelijk geworden.

In 2005 publiceerde La Dernière Heure een vraaggesprek met de adjunct-secretaris-generaal van de christelijke vakbond van het onderwijs. Die liet zich ontvallen dat die overname gebeurde om het toezicht van de Vlaamse Gemeenschap te ontlopen. Ook u, mijnheer de minister, hebt in een antwoord op een schriftelijke vraag al eens laten uitschijnen dat het toenmalige gemeentebestuur wilde ontsnappen aan de Vlaamse voogdij. Ik begrijp dat eerlijk gezegd niet goed, want de pedagogische inspectie van de faciliteitscholen gebeurde in die tijd, net als vandaag trouwens, door de Franse Gemeenschap.

Het is een publiek geheim dat de voormalige Franstalige faciliteitschool in Sint-Martens-Voeren niet door de ouders wordt betaald, maar, via allerlei omwegen, door de Franse Gemeenschap. Ook dat werd bevestigd in het eerder vermelde interview. De woordvoerders van Retour à Liège en de vzw Centre Sportif et Culturel hebben dat overigens ook nooit onder stoelen of banken gestoken. En ook u hebt, opnieuw in een antwoord op mijn schriftelijke vraag (vraag nr. 231 van 15 juni 2005), de overtuiging uitgesproken dat de werkings- en personeelskosten, evenals een infrastructuurprogramma van 30 miljoen frank “naar alle waarschijnlijkheid niet volledig gedragen kunnen worden door de ouders die hun leerplichtige kinderen aldaar collectief huisonderwijs laten volgen.” Formele bewijzen zijn daar natuurlijk niet van.

Vermits de Vlaamse Gemeenschap de school nooit heeft erkend en er ter zake ook geen protocols of akkoorden werden afgesloten met de Franse Gemeenschap, gaat het formeel om privéonderwijs – collectief huisonderwijs of

huisonderwijs in structureel groepsverband. Hoe dan ook gaat het om onderwijs dat verstrekt wordt aan leerplichtigen van wie de personen die het ouderlijke gezag uitoefenen, beslist hebben zelf dit onderwijs te organiseren en te bekostigen. Dat is zowat de definitie van collectief huisonderwijs.

Het huisonderwijs, of het nu individueel of collectief wordt verstrekt, moet aan een aantal criteria voldoen. Als dat niet het geval is, kunnen de ouders bestraft worden omdat ze hun kinderen onderwijs ontzeggen.

Enkele jaren geleden kondigde u aan dat de onderwijsinspectie het toenemende aantal gevallen van individueel huisonderwijs zou onderzoeken en dat ook het collectieve huisonderwijs of het privéonderwijs zou worden geïnspecteerd.

Artikel 1, paragraaf 6 van de Leerplichtwet van 29 juni 1983 voorziet dat de onderwijsinspectie bevoegd is om te controleren of het huisonderwijs voldoet aan de doelstellingen, waaronder de ontplooiing van de volledige persoonlijkheid en de talenten van het kind en de voorbereiding van het kind op een actief leven als volwassene, alsook het respect van de grondrechten van de mens en de culturele waarde van het kind zelf en van anderen. Het huisonderwijs moet aan de minimale inhoudelijke criteria voldoen. Sinds het uitvoeringsbesluit van 9 mei 2003 van Onderwijsdecreet XIV is dat ook mogelijk.

Ik heb u in mijn schriftelijke vraag van 10 januari 2008 aangaande de inspectie van collectief huisonderwijs in Voeren, met name van de Franstalige privéschool in Sint-Martens-Voeren, gevraagd of dat ook was gebeurd. Uw antwoord kwam hierop neer: elk jaar worden de ouders van kinderen aangeschreven waarvan wordt vermoed dat ze niet in een Vlaamse school of in een school erkend door de Franse Gemeenschap, zijn ingeschreven. De jongste jaren is dat ook voor Voeren gebeurd. Er is nagegaan of er kinderen uit Voeren zijn die niet in erkende scholen zijn ingeschreven. De laatste schooljaren waren er enkele gevallen, maar die werden allemaal uitgeklaard. Het jongste schooljaar werd vastgesteld dat, op twee twijfelgevallen na, alle kinderen uit Voeren voldeden aan de leerplicht. Aangezien er in Voeren werd vastgesteld dat er geen kinderen zijn die, al dan niet collectief, huisonderwijs volgen, is er geen specifiek onderzoek nodig geweest naar de privéschool in Sint-Martens-Voeren.

Dat is toch wel eigenaardig. Het wijst mijns inziens op twee mogelijkheden. Ofwel zijn er in die school in Sint-Martens-Voeren geen leerlingen uit Voeren of uit Vlaanderen, want er zijn geen ouders die verklaren dat hun kinderen daar collectief huisonderwijs volgen; ofwel zijn de leerlingen van de Franstalige school in Sint-Martens-Voeren ten onrechte ingeschreven als

leerlingen van een erkende school. Dat zou betekenen dat de school in Voeren wel degelijk door de Franse Gemeenschap in stand wordt gehouden, misschien wel als een filiaal.

Recente uitspraken van de Raad van State in een aantal dossiers hebben andermaal duidelijk gemaakt dat de Franse Gemeenschap geen initiatieven mag nemen in de Vlaamse rand, en dus ook niet in Voeren. Mensen van ginder verzekeren me dat kinderen uit Voeren in die scholen wel degelijk les volgen. U hebt zelf ooit gewag gemaakt van een tachtigtal leerlingen.

De mogelijkheid dat het gaat om een filiaal van een school van de Franse Gemeenschap lijkt me dus waarschijnlijker dan de mogelijkheid dat er geen kinderen uit Voeren naar die school zouden gaan.

Wat is uw mening? Zal dat verder worden onderzocht? Want tenzij u een goede reden hebt om dat niet te doen, wil ik aandringen op een onderzoek. Het zou verkeerd zijn om de andere kant op te kijken. We moeten de nodige initiatieven nemen om de inmenging van de Franse Gemeenschap ongedaan te maken.

De voorzitter: De heer Van Dijk heeft het woord.

De heer Kris Van Dijk: Ik kijk uit naar het antwoord.

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Mevrouw de voorzitter, collega's, in mijn antwoord op schriftelijke vraag nummer 110 van 10 januari 2008 heb ik getracht duidelijk te maken in welke mate er nood was aan inspectie van de Franstalige privéschool in Voeren. U herinnert me uitvoerig aan dat antwoord.

In de informatie waarover ik beschik, is er nergens een duidelijke aanwijzing dat leerplichtige leerlingen in die privéschool zouden zijn ingeschreven. We vinden in onze informatie geen leerplichtige leerlingen die niet voorkomen op de officiële lijsten van ingeschreven leerlingen in een erkende Nederlandstalige school of op de lijsten van de Franse Gemeenschap van leerlingen die in een Franstalige gesubsidieerde school schoollopen.

De heer Van Nieuwenhuysen stelt dat hij er sterk aan twijfelt of er geen leerplichtige leerlingen in de Voerense privéschool zijn ingeschreven. Op basis van die twijfel uit hij een te overwegen interpretatie, namelijk dat een aantal leerlingen zijn geregistreerd als ingeschreven in een school van de Franse Gemeenschap. Hij koppelt

daar bovendien de bedenking aan dat indien dit laatste het geval zou zijn, dit het bewijs is dat de school in Voeren door de Franse Gemeenschap in stand wordt gehouden. Mijnheer Van Nieuwenhuysen, als u dat laatste hard wil maken, dan moet u aantonen dat er subsidiestromen vanuit de Franse Gemeenschap naar deze school vloeien. Ik zeg niet dat ze er niet zijn, maar ik kan niet vaststellen dat ze er wel zijn.

Ik wil de analyse verfijnen en een onderscheid maken tussen de vraag of er leerlingen zijn die misschien staan op de lijsten van de Franse Gemeenschap met leerlingen die in orde zijn met de leerplicht, en de vraag of die school financieel wordt ondersteund door de Franse Gemeenschap. Het zijn twee verschillende vragen, en op geen van beide kan ik duidelijk antwoorden.

De voorzitter: De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen: Wat de financiering betreft, kan ik uw argumentatie bijtreden. Het probleem blijft evenwel bestaan: uit onderzoek blijkt dat in Voeren geen kinderen collectief huisonderwijs volgen, hoewel er een privéschool is die onder het collectief huisonderwijs valt. De laatste keer dat u daar een cijfer hebt op geplakt, had u het over een tachtigtal leerlingen die er school zouden lopen.

De vraag blijft: waar komen die kinderen van de Franstalige privéschool vandaan, aangezien blijkt dat in Voeren geen kinderen zijn die collectief of individueel huisonderwijs volgen? Die kinderen zijn wellicht ingeschreven in een school van de Franse Gemeenschap. Ik leid daaruit af dat die zogenaamde privéschool in Voeren wordt beschouwd als een filiaal van een school van de Franse Gemeenschap die wellicht ergens over de taalgrens, in de provincie Luik ligt. Kunt u dat eens onderzoeken? Of laat u de zaak zoals ze is?

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Ik heb geantwoord op uw vraag. U stelt nu bijkomende vragen.

De voorzitter: De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen: Mijn besluit is dat u het zo laat.

De voorzitter: Het incident is gesloten.